

RUGĂCIUNE — STUDIU BIBLIC

Z' 06 – 70

1. Care este prețul rugăciunilor egoiste?

Numeri 11:4-6, 26-29. Există israeliți spirituali care după ce au gustat hrana prezentă și mana spirituală dau loc unui spirit egoist și lacom, care în parte le conturbă comuniunea cu Domnul și care trezește în ei o dorință după lucruri mai bune, dar cu totul pământești și carnale. Ei uită înțelepciunea conducătorului nostru, a Domnului Isus, și că iubirea Sa, care i-a condus și hrănit atâta timp, încă și astăzi tot cu ei vrea să rămână, ca și până acum. Și aceasta le produce o neplăcere față de soarta vieții lor prezente, și încep a se simți doritori după mai multă liniște, comoditate, bogăție și influență carnală, iar în cele din urmă nu mai vreau să compătimescă cu creatura suspinândă și cu neputința ei de a se elibera din necazul în care se află; ba chiar și atunci, când cineva dintre iubiții lor devine bolnav sau moare, nu le convine din cauză că le face cheltuieli și îi incomodează.

Cât de neînțelept este acest lucru! Oare nu ar trebui ca cei ce se hrănesc din mana spirituală să fie totdeauna în deplină cunoștință, că tot ce se întâmplă cu israeliții spirituali este permis și supravegheat de Domnul? Nu ar trebui oare ca ei totdeauna să-și amintească, că El nicicând nu întristează bucurios pe fiii oamenilor, ci numai spre binele lor? (Plângerile 3:33; Evrei 12:10) Da, chiar așa este! Unii au trebuit să experimenteze, că rugăciunile murmurătorilor, deși au fost ascultate, totuși ele au adus greutăți neașteptate. Aceste rugăciuni egoiste costă prea mult. Unii au dobândit bogăție, dar ei au pierdut adevărul și slujba lui; unii au primit sănătate, ca apoi să afle că s-au expus la încercări nu mai puțin grele decât boala. Alții și-au recăpătat din gura morții pe iubiții lor, ca apoi să regrete, că Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea sau, și mai corect, să regrete că n-au primit înțelepciunea și providența Domnului cu încredere și mulțumire.

După cum se vede din textul de la început, Israel a trebuit să învețe că el, negreșit să se încreadă în Domnul și să întrebuițeze toate bunurile ce i le-a dat Dumnezeu cu mulțumire. Toate lucrurile ce i le-a oferit împrejurarea ar fi trebuit să le primească înțelepțește și în mod drept ca daruri de la Dumnezeu, atât acele ce i-au venit pe cale naturală cât și acelea ce i-au venit în mod miraculos. În felul acesta trebuia să se liniștească și trebuia să fie recunoscător și fericit. Tot așa ar trebui și se cuvine să facă și Israelul spiritual. Ei ar trebui să folosească toate lucrurile ce sunt împrejurul lor în mod înțelept și să le primească cu mulțumire ca daruri de la Dumnezeu. Rugăciunile lor ar trebui să privească mai mult darurile spirituale, și îndeosebi îndelunga răbdare și mulțumirea sufletească.

Z'02-250 (col.1, par. 1-3)

2. Ce se înțelege prin „repetări fără rost” în rugăciune?

Matei 6:7-8 — „Când vă rugați, să nu folosiți repetări fără rost, ca păgânii”. Când omul se apropie de Creatorul său, de la sine înțeles, că inima lui va fi pătrunsă de simțul lipsei și al neputinței, iar prin repetarea rugăciunilor va încerca să-și ajute. În scopul acesta chinezii au „roți pentru rugăciune”. Fiindcă cel ce se roagă nu totdeauna poate să-și repete rugăciunile sale lungi, deoarece le uită, de aceea învârte el această roată de mai multe ori, pentru ca prin aceasta să-și reprezinte intenția și dorința rugăciunii sale. Același principiu este folosit și la Romano-Catolici, care repetă aceleași rugăciuni de sute de ori și le este promis de către preoți, că „zicând” aceste rugăciuni de un anumit număr de ori vor avea unele răsplăți speciale — omiterea atâtor zile sau ani ai suferințelor purgatorului viitor. Aceleași influențe par să acționeze asupra Protestanților în mai mică măsură și adesea conduc la rugăciuni lungi și la detalii nepotrivite în ce privește indicațiile pentru Atotputernicul. Domnul dorește ca urmașii Săi să se roage în mod înțelept și să înțeleagă, că ei s-au apropiat de un Dumnezeu inteligent și plin de pricepere, care știe înainte de a cere ceva de la El mai bine decât noi ce lucruri avem nevoie și care este mai binevoitor să ni le dea decât sunt părinții pământești ca să dea daruri bune copiilor lor. Deci a repeta cererile noastre nu este numai *zadarnic* în sensul că nu ne va folosi la nimic, dar aceasta indică un nivel scăzut al dezvoltării spirituale, idei imperfecte despre Dumnezeu și relații imperfecte cu El. Creștinul nu are nevoie să repete unele rugăciuni de un număr oarecare de ori, nici nu are nevoie să spună în rugăciune toate afacerile lumii și afacerile Bisericii, să-i spună lui Dumnezeu toate despre ei, cum *ar trebui* orânduite. Am auzit rugăciuni publice care au dat de înțeles că cel ce se ruga arăta că el are așa de multă sau mai multă înțelepciune decât Atotputernicul, deoarece în rugăciunea Sa, el și-a asumat răspunderea să-I spună Atotputernicului cum, când, unde și ce ar trebui să fie făcut cu lumea acasă și în public, câți ar trebui să fie convertiți la adunarea în care s-a rugat el și cum să fie sănătate pretutindeni asupra lumii de care s-a ocupat.

Z'98 - 28 (col. 2 par. 2)

3. Cum putem fi „statornici în rugăciune”?

Romani 12:12. — Nici un sfat din câte a dat apostolul Romanilor, nu este mai important decât acesta:

„O, necunoscută putere din a sfinților rugăciune! Fără aceasta nimic nu se poate duce la îndeplinire, atât în necaz, cât și-n bucurie”.

Rugăciunea, sau legătura cu Dumnezeu este de neapărată trebuință pentru binele nostru spiritual. În măsura în care prețuim privilegiul legăturii noastre cu Preaînaltul Creator și cu Răscumpărătorul nostru, sau lipsa unei astfel de aprecieri, indică zelul nostru cald sau rece cu privire la lucrurile Domnului. Oamenii pot să fie zeloși în planurile lor, pe care le privesc ca ale lor proprii sau ca teorii și sisteme pentru binele comun al întregii omeniri, și au puțină dorință pentru rugăciune. Totuși, aceia care servesc Domnului și adevărului Său cu o inimă fierbinte și plină de zel, vor fi în tot timpul conștienți de nedesăvârșirile și incapacitățile lor în serviciul divin și vor rămânea însuflețiți de dorința fierbinte, ca totdeauna să fie conduși și cârmuiți de Domnul în ce privește serviciul pe care îl fac Lui.

Dacă observăm că devenim indiferenți în ce privește rugăciunea privată, în adorația publică sau în ce privește adunările de rugăciune, atunci să fim siguri, că aceasta este un semn foarte periculos și dovedește două lucruri: 1) că iubirea noastră a început să se răcească, și 2) că ea este îndreptată rău și așezată pe alte planuri, care sunt cu totul pământești și ambițioase, și de aceea nu mai este zeloasă față de Domnul. Și oricare ar fi piedica trebuie imediat înlăturată. Aprecierea rugăciunii, creșterea în iubire și creșterea în spirit sunt lucruri care se dezvoltă împreună, și cel mai bun îndemn pentru câștigarea acestora este să observăm mai bine mila și ocrotirea lui Dumnezeu, de care deja ne-am bucurat.

Z'97 - 265 (col. 2 par. 2 - 4)

4. Ce se înțelege prin cuvintele „rugați-vă neîncetat”?

1 Tesaloniceni 5:17. — Numai elevii înaintați în școala lui Cristos, pot să îndeplinească această îndrumare. Ei și-au consacrat voința și toate interesele vieții lor personale Domnului; ei și-au schimbat interesele pământești cu cele cerești și, ca popor al Domnului, sunt mai puțin aplecați a se ruga neconținut pentru lucruri pământești. Ei caută lucrurile de sus și de aceea rugăciunile lor se îndreaptă asupra acestor lucruri: asupra îmbrăcămintei, hranei și a favoarei cerești! Rugăciunile lor stau sub conducerea și îngrijirea divină; ei așteaptă ajutorul milei divine în toate lucrurile pe care Domnul, plin de milă, le vede de bune pentru dezvoltarea lor spirituală. Rugăciunile lor constau tot mai mult din mulțumirile pentru binecuvântările pe care deja le-au primit, cât și pentru cele din viitor, pe care le primesc mijlocite de mâna credinței.

Rugăciunile lor neîncetate, înseamnă că starea inimii lor este totdeauna în comuniune cu Domnul și deplin devotată pentru îndeplinirea voinței Sale. Ei nu numai cer binecuvântarea Domnului la începutul fiecărei zile și Îi mulțumesc la sfârșitul ei, ci în toate afacerile vieții caută să-și amintească faptul că au consacrat totul Domnului, și prin credință privesc spre El, și cu cât sunt mai importante datoriile lor în viață, cu atât mai mult se simt ei depedenți de credința în îngrijirea lui Dumnezeu cât și mai recunoscători față de El. Aceasta este voința lui Dumnezeu cu privire la noi. El vrea ca noi să avem încredere sigură în voința și binecuvântările Sale, și de aceea El ne privește cu plăcere într-o astfel de stare, deoarece aceasta este cea mai favorabilă pentru procesul nostru pe calea îngustă și care ne va ajuta cel mai bine ca să ne putem face sigură alegerea și chemarea.

Z'03 - 25 (col. 1 par. 2,3)

Noi nu presupunem că ucenicii Domnului s-au rugat în timpul care este menționat în această lecție când L-au întrebat pe Domnul să-i învețe în această problemă. Dimpotrivă noi presupunem că ei au fost obișnuiți în general ca evreii și în armonie cu exemplul Domnului să meargă la Dumnezeu în rugăciune. Se pare că ei au înțeles că așa cum învățăturile Domnului nostru au fost în mod considerabil deosebite de cele ale cărturarilor și fariseilor în diferite puncte, tot așa concepția Sa despre rugăciune a fost probabil diferită și ei au dorit să fie instruiți în aceasta pe linia învățăturilor sale avansate. Sunt înregistrate unele exemple în care Domnul nostru Isus S-a rugat în prezența și auzul ucenicilor Săi — un număr destul de mare ca să ne țină de oparte de eroarea unora care spun că rugăciunea publică este nepotrivită. Cu toate acestea se pare că metoda obișnuită a Domnului nostru a fost să meargă la Tatăl în mod intim, după obiceiul pe care El l-a prezentat ucenicilor Săi când a spus "... intră în cămăruța ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns”.

Z'04 - 118 (col. 1 par. 1)

5. Cum putem să înțelegem cuvintele: „tot ce veți cere în numele Meu veți primi”?

Declarația „*cereți orice veți vrea și vi se va da*” este legată de anumite *condiții* și *restricții* pe care le găsim în propoziția precedentă: „dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi”. Aceste restricții sunt deosebit de cuprinzătoare: ele ne arată cine poate cere — voi credincioșii, care sunteți în mine, a căror voință este îngropată sau scufundată în voința lui Isus Cristos și nu numai atât ci, noi suntem privilegiați să cerem astfel numai atâta timp cât „rămâneți în Mine”, pentru că dacă cineva nu rămâne în Cristos, el nu numai că „este aruncat afară” (Ioan 15:6), dar el nu mai are parte în promisiunea de acordare a cererilor sale grandioase. Aceste restricții le întrerupe marea majoritate a rugăciunilor de la (toată) participarea la această promisiune. Și continuând să cercetăm amănunțit cuvintele Învățătorului găsim mai departe restricții care întrerup multe alte rugăciuni chiar a celor din clasa celor care rămân credincioși în Cristos. Ne referim la a doua condiție menționată de Domnul ca descriind pe cei care pot să ceară ceea ce vrem, adică „*dacă cuvintele Mele rămân în voi*”.

Ah, trebuie să scriem aceasta — sunt puțini printre copiii recunoscuți ai lui Dumnezeu, chiar foarte puțini care au recunoscut a fi în întregime consacrați Lui și să rămână în El, în care rămâne din belșug Cuvântul Său.

Semnificația acestei ultime specificații sau restricții este aceasta: Mergând la Dumnezeu să-I cerem ceva, trebuie să ne dăm seama de știința Sa nemărginită și de înțelepciunea Sa și că El supraveghează și face toate lucrurile după un plan perfect și la timp — planul Său al veacurilor, și noi trebuie să ne dăm seama de faptul că noi suntem limitați, despre lipsa noastră a unei asemenea înțelepciuni și aprecieri a împrejurărilor etc., ca să ne permită să conducem creația dacă Dumnezeu ne-ar fi dat-o sub controlul nostru. Toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu care nu sunt numai *prunci* înțeleg aceasta și dacă Dumnezeu ar spune fără restricție, „*cereți orice veți vrea și vi se va da*” unii fără restricție s-ar sustrage așa de serios de la această responsabilitate și ar striga: „Nu așa, o Doamne”.

„Eu nu îndrăznesc să ating lucrurile care se complică atât de mult”.

Așa că promisiunea Domnului că dacă am avea credință putem porunci unui munte, și acesta ni s-ar supune am înțelege-o așa: Aceasta asemenea altor promisiuni a fost dată numai celor care rămân în El și cuvintele Sale rămân în ei și această promisiune ne este dată numai ca o ilustrație extremă; dacă un eveniment neprevăzut ar apare așa de mare ca și *necesitatea* mutării unui munte fie literal sau figurativ și noi am fost siguri că aceasta a fost voința lui Dumnezeu noi am putut-o cere și primi.

Dar nu avem nevoie să facem presupuneri despre ce munți și lacuri, mări și nori și ploaie și soare s-ar muta întâmplător și l-ar împiedica pe un altul, dacă toate rugăciunile (heavenward) făcute în numele lui Cristos au fost răspuse. Dumnezeu nu e devotat în a răspunde unor asemenea rugăciuni; dar ignorându-le El Își îndeplinește *propriul Său plan* prevăzut înainte de întemeierea lumii în mod gradual și El ne asigură că cu toate rugăciunile celor care nu caută Cuvântul Său ca să știe care este planul Său, ci se roagă Lui să execute planurile și proiectele lor, totuși „*toate scopurile Sale vor fi îndeplinite*”. Și deși puțini din copiii Săi țin seama de acest cuvânt sau caută să învețe din planul Său — se mulțumesc mai degrabă să urmeze planurile și teoriile oamenilor dezvăluite în crezuri și confesiuni și enunțate prin concilii și etaloane omenești, cu toate acestea în sfârșit Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce la El fără rod și va îndeplini ceea ce era intenționat și va prospera în lucrurile pentru care L-a trimis — Isaia 55:11.

Da, mulțumim lui Dumnezeu, El nu Și-a părăsit planul chiar în lucrurile spirituale, în ceea ce privește rugăciunile celor orbiți de prejudecată și copiii sectelor, altfel fiecare ar dori ca întreagă lumea să fie modelată după idealul său propriu fie că a fost metodist, luteran, presbiterian, brahmanist sau altceva și toate diferitele erori s-ar dezvolta în timp ce Turnul de veghere al Sionului și Zorile mileniului ar fi dispărut de mult. Da, noi trebuie bine să mulțumim lui Dumnezeu că El nu a răspuns la toate rugăciunile.

Noi vedem că a fost un motiv special și deosebit pentru blocarea și limitarea pe care Răscumpărătorul nostru le-a pus asupra promisiunii că Tatăl va răspunde cererilor noastre. Semnificația acestor cuvinte pe care le studiem și ne străduim să le înțelegem însemnătatea ar fi aceasta: -

Dacă voi rămâneți în Mine supuși în întregime voinței și planului Meu chiar așa cum Eu rămân în iubirea Tatălui și caut să fac nu voința Mea proprie ci voința Sa, a celui care M-a trimis — dacă, astfel, voința Mea este alegerea voastră și voința voastră proprie este înmormântată și ignorată, atunci veți căuta serios să știți *care este voința Tatălui*, care, voi știți, Eu caut s-o îndeplinesc, că voi trebuie să folosiți timpul vostru, talentele voastre, rugăciunile voastre și toate în aceeași direcție, cu același scop. Și dacă voi aveți această dorință sinceră de a cunoaște voința lui Dumnezeu, vă veți aminti cum Eu am studiat planul Său așa cum este el descoperit în Lege, psalmi și profeții și cum M-am străduit să execut acel plan și nu să execut planurile Mele proprii.

Atunci o să vă reamintiți cum v-am arătat: „ceea ce este scris și ceea ce este datoria noastră - să îndeplinim tot ceea ce este scris” și cum v-am învățat să cercetați Scripturile. Urmând pe acest drum, Spiritul sfânt vă va conduce, așa cum M-a condus pe Mine într-o înțelegere din ce în ce mai mare a planului divin așa cum se cuvine. Și dacă aceasta este atitudinea voastră, dacă inimile voastre și energia sunt astfel absorbite în planul Tatălui voi puteți cere toate dorințele inimilor voastre — voi puteți cere „orice veți vrea”. Eu vă fac această promisiune largă, nu prin a vă da de înțeles că Tatăl Și-ar schimba planurile în conformitate cu ale voastre și ar face voința voastră ci prin a vă da de înțeles că pe calea despre care v-am spus voi puteți veni într-o atât de deplină simpatie cu Tatăl și cu planul veacurilor care se desfășoară, căci nu veți fi niciodată nesatisfăcuți, ci întotdeauna veți fi în stare să vedeți *dorințele voastre* îndeplinite deoarece voința și dorința voastră și plăcerea și satisfacția voastră va fi să vedeți voința și planul lui Dumnezeu progresând în felul și la timpul lui Dumnezeu. Astfel fiecare rugăciune și dorință va fi îndeplinită — în opoziție cu experiența celor care caută să facă voința lor proprie și caută să îndeplinească planurile omenești și se roagă pentru dorințele lor *proprii*; pentru că ei întotdeauna sunt dezamăgiți.

Puneți, deci, aceasta în inimile voastre și nu vă fie frică de rezultate. Oricât de întunecată poate fi furtuna sau oricât de aspră poate fi persecuția planul mare și milostiv al lui Dumnezeu nu va da greș și astfel voința voastră și planurile voastre (care sunt ale *Sale*) nu pot greși și rugăciunile voastre în acel interes personal vor fi întotdeauna auzite și vor fi răspunse în măsura în care ele sunt în conformitate cu planul Tatălui. Și voi dacă sunteți în armonie perfectă cu Tatăl veți dori să aveți rugăciunile în conformitate cu planul Său. Și în orice caz unde este cea mai mică ocazie de a întreba voința Sa într-o problemă având spiritul sau dispoziția Mea și nu spiritul lumii, voi vă veți ruga așa cum aș fi făcut Eu în auzul vostru spunând în legătură cu cererea voastră: „Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu, Tată să fie făcut”! Toate rugăciunile de felul acesta sunt sigure că sunt răspunse și în proporție cum venim tot mai aproape și mai aproape în armonie cu planul Tatălui și în înțelegere cu el, va fi mai puțin probabil să cereți sau să doriți ceva care ar fi contrar de a îndeplini buna Sa plăcere.

După cum ajungeți să vedeți mărinimia proviziilor Tatălui și înțelepciunea și grija exercitate de către El pentru interesele voastre, pământești, așa ajungeți să înțelegeți că El care a îmbrăcat crinii câmpului cu frumusețe și care a prevăzut hrană pentru vrăbii iubește și are grijă mult mai multă pentru voi decât pentru ele și știe mai bine decât voi *ce lucruri aveți nevoie*; ce v-ar întări și v-ar face bine și ce v-ar face rău ca alergători în cursă pentru marele premiu pe care L-a oferit în Cristos — așa cum *înțelegeți* aceste lucruri rugăciunile voastre pentru lucruri temporale trebuie să devină foarte modeste și moderate. Într-adevăr voi veți dori în curând pe măsură ce înțelegeți această înțelepciune și grijă să folosiți rugăciunea în principal ca o cale pentru comuniune spirituală! Mulțumiți cu punerea grijurilor și greutăților vieții la picioarele Învățătorului voi Îi veți spune despre încrederea voastră în iubirea și înțelepciunea Sa, spunând: Voința Ta să fie făcută; și în locul grijurilor voastre, voi veți „aduce un cântec departe”. Mai mult decât oricând rugăciunile voastre vor fi pentru daruri spirituale, îndurare, roade și binecuvântări cântând în inimile voastre —

*Mulțumit, orice soartă am
De când Dumnezeu mă conduce*

Astfel, întocmai cum am învățat, toți care rămân în Cristos și în care rămân cuvintele Sale, au putut fi scăpați de toate grijurile (de toată neliniștea) în ce privește acele lucruri pământești care constituie subiectul atâtor rugăciuni. Lăsând acele lucruri înțelepciunii și iubirii Tatălui nostru, rugăciunile noastre ar fi mai mult de felul mulțumirilor, inimile noastre mergând la Dumnezeu în venerație și adorație și în a spune binecuvântările și favorurile care ne bucură deja, mai degrabă decât în a cere acele lucruri pe care neamurile le caută — Mat. 6:32.

Adevărat, afacerile pământești uneori ne uluiesc și nu ne putem ajuta și simți un interes adânc fa'ă de ele așa cum o cer. Dar sufletul care *rămâne* în Cristos și în care *rămân* cuvintele Sale nu ar îndrăzni să ia conducerea în mâinile sale proprii, să conducă alergarea sa proprie chiar unde el gândește că poate ști; dar muncind încă la vâslă, trăgând cât poate mai bine el va lăsa *cârma* în mâinile Tatălui și *nu ar cere* să aibă cursul schimbat în nici un fel.

Dar nu putem noi *să punem* toate încercările și nedumeririle noastre în rugăciune la Domnul? Da, da, într-adevăr noi putem. Și nici o mângâiere nu va fi mai mare la perplexitate sau necaz, decât privilegiul de a-i spune toate Domnului. Urechea Sa este întotdeauna deschisă la strigătul „celor mici” și cea mai grăitoare șoaptă a lor pentru El, și îndeplinirea interesului Său în toate afacerile noastre ne va înprospăta și încuraja. Aceasta ne va

aminti promisiunea Sa că niciodată nu ne va lăsa, nu ne va părăsi și înțelepciunea Sa, și iubirea sa și abilitatea de a face toate lucrurile favorabile și nefavorabile să lucreze împreună pentru binele nostru. Aruncând toate grijurile noastre pe El și înțelegând că conform promisiunii Sale necazul prezent și toate alte lucruri pot fi conduse spre bine în toate lucrurile și spre lauda Sa, noi ne putem ridica de pe genunchii noștri mai puternici, mai fericiți și mai încrezători cu o tovarășie și comuniune mai strânsă cu Domnul, decât ne-am fi așteptat a aranja afacerile noastre și să facem ca marele Iehova să devină Cel care execută planurile noastre care fără îndoială de multe ori sunt nechibzuite în ochii Săi și dacă ar fi permis să se îndeplinească ne-ar fi dăunătoare nouă sau ar fi dăunătoare altora.

Z' 96 - 149, 150

Aceasta este cheia cuvintelor Învățătorului nostru: „Dacă ramâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da”. Pentru a ne bucura de favoarea Domnului trebuie să rămânem în Cristos — ca membre ale corpului și prin El copii ai Tatălui. De asemenea este necesar să rămână în noi Cuvântul Său — că studiem promisiunea Domnului, că știm ce a promis, așa că putem cere numai acele lucruri pe care El deja ni le-a făcut cunoscut că Lui îi place să ni le dea. O altă sugestie în ceea ce privește ce putem cere și ce nu putem cere în rugăciune o lăsam pentru o examinare deplină altă dată. Noi nu putem cere convertirea prietenilor noștri pentru că Domnul nu ne-a spus că așa să ne rugăm. El nu ne-a dat au astfel de exemplu și nici apostolii n-au făcut așa și toată învățătura Scripturilor este contrară acestui lucru. Oricum noi ne putem ruga pentru înțelepciune și îndurare în inimile noastre și pe buzele noastre ca să putem ști cum să prezentăm mesajul Domnului clar și cu putere și convingător aceluia pe care îi iubim și dorim să-i vedem aduși sub influența adevărului. Aranjamentul Domnului este „veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi”.

Z' 04 - 234 (col. 1 par. 3 și col. 2 par. 1)

Domnul nostru continuă să ne spună care vor fi unele din roadele acestei uniri cu El:

Întâi, aceștia pot cere orice doresc și li se va îndeplini cererea. Există numai o condiție sau limitare, și anume, că înainte de a fi astfel pregătiți să ceară, ei trebuie să caute să dea atenție Cuvântului Domnului ca să poată recunoaște care este voința Lui și ce pot cere potrivit voinței Lui. Cei care rămân în Cristos nu trebuie să aibă voința lor proprie, voința lor trebuie să fie voința Capului lor, și Capul lor a declarat deja că voința Sa este voința Tatălui. Acestea sunt deci limitările, ca noi să avem voința Tatălui în inimile noastre și promisiunile Tatălui în inimile noastre; atunci cererile noastre vor fi în conformitate cu acestea și Domnul va binevoi să ni le acorde pe toate.

Z' 05 - 124 (col. 2 par. 1, 2)

„Înainte fetei Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice la dreapta Ta”, spune profetul (Ps. 16:11). Fiindcă rugăciunea duce sufletul în prezența Domnului, ea pregătește calea pentru binecuvântarea divină și pentru bucuriile cele mai mari. Evident că deschiderea căii pentru ca poporul Domnului să se apropie de tronul harului nu are ca obiectiv schimbarea voinței sau planurilor divine. Un astfel de gând este incompatibil cu orice considerare rațională a subiectului; deci, Domnul ne informează că rugăciunea potrivită nu este pe linia cererilor ca voia noastră să se facă, în opoziție cu voia divină, ci pe linia supunerii complete la aceasta din urmă. Apostolul declară despre unii: „Voi cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău” — în armonie cu dorințele voastre și nu în armonie cu aranjamentul și planul divin - Iac. 4:3.

În aceeași direcție a prevenit și Domnul nostru: „Când vă rugați, să nu folosiți repetări fără rost ca păgânii, care gândesc că, dacă spun o mulțime de cuvinte, vor fi ascultați ... căci Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie, mai înainte de a-I cere voi. ... Nu vă îngrijorați ... ce veți mânca sau ce veți bea; nici ... cu ce vă veți îmbrăca ... fiindcă toate acestea păgânii le caută ... Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” — de către Tatăl vostru din ceruri, conform înțelepciunii Sale (Mat. 6:7-34). Iarăși Domnul nostru spune: „Dacă ramâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15:7). Condițiile următoare sunt deosebit de importante:

1) Cel care oferă rugăciunea trebuie să fie în Cristos, trebuie să fi venit în relație vitală cu El prin acceptarea meritului sacrificiului Său ispășitor și prin consacrare față de voința și serviciul Său; și, mai mult de atât, trebuie să continue să rămână astfel în Cristos ca membru al corpului Său, ca membru al Noii Creații, pentru a avea privilegiile rugăciunii la care se face referire aici.

2) El trebuie de asemenea să lase Cuvântul Domnului să rămână în el, să se împărtășească din Cuvântul adevărului și harului dacă vrea să aibă înțelepciunea necesară ca să ceară, în armonie cu voința Domnului,

lucruri care Lui I-ar plăcea să le dea, — altfel, chiar dacă este Nouă Creatură în Cristos, rugăciunile lui ar putea rămâne adesea fără răspuns, fiindcă „cere rău”. Numai cei care mărturisesc ambele aceste calități se pot apropia de tronul harului ceresc cu deplină încredere, cu deplină asigurare a credinței că cererile lor vor fi ascultate — la timpul convenit al lui Dumnezeu. Numai aceștia pot realiza plinătatea bucuriei.

După cum explică Scripturile, rugăciunea este încercarea de a obține acces la Dumnezeu și de a avea comuniune cu El. Cine, deci, se poate apropia de tronul harului ceresc pentru a „căpăta îndurare și a afla har, ca să avem ajutor la momentul potrivit” (Evr. 4:16)? Răspundem, împreună cu apostolul, că lumea în general nu are acest acces, nu are acest privilegiu al rugăciunii. Este adevărat că, de fapt, milioane de păgâni oferă rugăciuni Divinității cu diferite concepții despre cine este și ce este El; dar rugăciunile lor nu sunt acceptabile pentru Dumnezeu. „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este (trebuie să-L recunoască drept Cel existent prin Sine) și că El răsplătește pe cei care-L caută (caută să-L cunoască, să I se supună și să-L servească)” (Evr. 11:6). Corneliu a fost unul de felul acestora din urmă, care a recunoscut pe adevăratul Dumnezeu, L-a respectat și a căutat să-I cunoască și să-I facă voia; și imediat ce planul divin a ajuns la etapa de dezvoltare necesară pentru a permite ca favoarea lui Dumnezeu să se extindă la neamuri, rugăciunile și binefacerile lui au primit răspuns. Însă nu i s-a permis să aibă comuniune cu Dumnezeu în sensul deplin, convenit, ci a fost informat să trimită după Petru, care-i va spune „cuvinte” prin care să poată fi adus din starea de înstrăinare și separare într-o stare de armonie și de fiu, în care va avea privilegiul unui fiu — privilegiul accesului la Tatăl, la tronul harului ceresc.

(Vol. VI pag. 679, par. 1 - pag. 680 par. 2)

O altă condiție este, de asemenea, una hotărâtoare: „dacă cuvintele Mele rămân în voi”. Ah, cât de evident este că Domnul a vrut să se asocieze pe Sine și Cuvântul Său, Scripturile în mințile, în inimile, în viețile, în rugăciunile tuturor care sunt cu adevărat ai Săi. Noi trebuie să cercetăm Scripturile ca să știm voința Domnului să știm ce a promis El și ce nu a promis să știm ce putem cere și ce nu putem cere și stabilindu-le, cel deplin consacrat nu va dori să fie, să aibă sau să facă ceva, decât ceea ce va plăcea Domnului — rugăciunea lui este: „facă-se nu voia Mea, ci a Ta”. Și când a fost ajunsă această poziție, noi putem vedea ușor că orice ar fi cerut de către unul bine informat în ce privește promisiunile divine și deplina supunere la voința divină vor fi lucruri pe care lui Dumnezeu i-ar plăcea să i le dea ca răspuns la cererile sale.

Z' 05 - 343 (col. 1 par. 3)

6) Ce privilegii referitoare la rugăciune au persoanele îndreptățite și consacrate

Dar în timp ce numai clasa consacrată, preoțimea subordonată, Creația Nouă, este astfel încurajată să se apropie de tron cu încredere și curaj, este foarte evident că toți care și numai de probă aparțin „casei credinței” se pot bucura într-o anumită măsură de privilegiile mulțumirii și laudei și se pot bucura în Dumnezeu, dându-și seama de pregătirea pe care El a făcut-o pentru iertarea completă a păcatelor prin meritul ispășirii. Cu toate acestea, ei n-au privilegiul de a se apropia cu îndrăzneală, sau în vreun alt mod, de Sfânta Sfintelor. Numai cei consacrați, Noua Creație, membrii corpului Preotului, sunt privilegiați să intre în prezența lui Dumnezeu în rugăciune în acest sens special; și de aceea numai ei pot avea plinătatea bucuriei pe care a promis-o Învățătorul. Deci, în timp ce necredincioșilor nu le putem nici măcar sugera că pentru ei este potrivită rugăciunea, ci trebuie mai întâi să-i informăm prin „cuvinte” așa cum Petru l-a informat pe Corneliu, pentru ca ei să-L cunoască pe Cel în care trebuie să creadă înainte de a putea avea o stare în fața lui Dumnezeu, îi putem totuși încuraja pe toți cei care au crezut în Domnul Isus să dea mulțumiri și să ofere laudă Tatălui prin Isus Cristos. Acestora ar trebui însă să li se dea în mod clar de înțeles că îndreptățirea lor de probă prin credință nu este realizarea voinței divine în ei, ci numai începutul căii potrivite de apropiere de Dumnezeu -- primul pas al acestei apropieri — și că al doilea pas, al deplinei consacării față de voința divină, trebuie făcut de către cei care vreau să se bucure de privilegiile convenite rugăciunii, ale comuniunii cu Dumnezeu și ale plinătății bucuriei asociate cu acestea.

Acestora ar trebui să li se arate că neînfruptarea pasului al doilea ar indica o dispoziție de a primi harul lui Dumnezeu (îndreptățirea) în zadar (2 Cor. 6:1). După ce s-au bucurat de asemenea privilegiile ale rugăciunii pentru o vreme și au refuzat să meargă mai departe ca să facă o deplină consacrare a lor Domnului, aceștia ar trebui să simtă în mod foarte convenit o sfială în privința rugăciunii — ar trebui să simtă că este nepotrivit să primească în mod continuu favoruri divine și să ceară mai multe, în timp ce-și rețin față de Domnul consacrarea inimii lor — serviciul lor înțelept. După cum în Scripturi clasa consacrată este numită mireasa lui Cristos, la fel casa generală a credinței ar reprezenta în mod potrivit pe acei cărora le sunt deschise privilegiile căsătoriei.

Creația Nouă, ca Mireasă logodită cu Cristos, predându-și Domnului ei și serviciului Său inima, limba și toate puterile și energia, poate accepta în mod rațional și cu recunoștință binecuvântările, privilegiile, protecția, supravegherea și darurile pe care El a binevoit să i le promită ca Mireasă logodită cu El.

După cum o femeie care a respins un pretendent și a refuzat să-și dea mâna și inima, logic vorbind n-ar mai putea aștepta de la el grija, protecția, binecuvântarea, privilegiile și bucuriile pe care el deja i le oferise generos, tot așa, cei care în mod continuu resping favoarea divină, până acolo încât refuză să consacre Domnului puținul ce-l au, n-ar putea sub nici o formă să aștepte sau să ceară binecuvântările pe care El le-a promis celor care-L iubesc și care-și manifestă iubirea prin devotarea lor, consacrarea lor. Ar trebui să recunoaștem în mod cuvenit deosebirea între cei care doar cred în iertarea păcatelor prin Domnul și cei care au apreciat acea favoare și au mers spre consacrare și relație deplină cu Domnul.

Faptul că aceste linii trase de Domnul între diferitele clase de credincioși nu sunt mai clar recunoscute este un dezavantaj pentru ambele clase. Deosebirea între credincioși și necredincioși ar trebui să fie definită clar. Toți cei dintâi ar trebui să fie recunoscuți ca frați, „din casa credinței”, nu însă cei din a doua clasă. Din nou, deosebirea între credincioșii care s-au consacrat și cei care nu s-au consacrat ar trebui să fie marcată clar, iar cei dintâi să fie recunoscuți ca Biserica, Noua Creație, Preoțimea Împărătească, căreia îi aparțin toate făgăduințele nespuse de mari și scumpe.

Dacă aceste deosebiri ar fi clar recunoscute, ar fi un avantaj (1) pentru lume, ducând la investigare mai amănunțită și la credință mai palpabilă; (2) un avantaj și pentru credincioșii neconsacrați, făcându-i să-și dea seama că dacă nu continuă până la deplină consacrare nu sunt moștenitori împreună cu sfinții în nici un sens al cuvântului, nici în gloriile viitoare, nici în privilegiile și bucuriile prezente. (3) Înțelegerea acestui lucru, credem noi, ar avea și un efect stimulator asupra neconsacraților, ducându-i mai des la decizii clare, risipind închipuirile neîntemeiate, că într-un fel sau altul numai crezând în Cristos, fără consacrare, îi face fiii ai lui Dumnezeu și moștenitori, și îi îndreptățește să participe la cele mai bogate făgăduințe divine care sunt pentru viața prezentă și pentru cea care urmează.

Nu vrem să frângem trestia zdrobită și să stingem fitilul fumegând; dar vrem ca trestia zdrobită să-și dea seama că pentru a se împărtăși cum se cuvine din binecuvântările lui Dumnezeu, prezente sau viitoare, trebuie să se folosească de favoarea divină pe baza condițiilor divine — trebuie să se consacre în întregime, dacă vreau să înceteze a mai fi trestie zdrobită și dacă vreau să devină folositori în serviciul Domnului. Nu vrem să stingem credința care arde mocnit, ci vrem s-o ațâțăm într-o flacără de iubire sacră care va produce o deplină consacrare de sine — un deplin sacrificiu, conform invitației divine, și astfel va conduce la participarea în bucuriile prezente și viitoare.

(Vol. VI. pag. 681, par. 3 - pag. 684 par. 1)

7) De ce privilegiile ale rugăciunii se bucură copiii părinților consacrați

În toate aceste chestiuni Noua Creatură are un avantaj decisiv asupra tuturor celorlalți în privința copiilor. Ei ar trebui, ca început, să fie mai nobili prin naștere, mai bine înzestrați prin naștere. Iar această înzestrare prenatală trebuie să fie cultivată chiar din cele mai fragede momente ale prunciei. Cât se poate de sigur, pruncul de câteva zile va fi nervos, iritabil și abătut dacă mama este așa; influența merge la copil nu numai prin laptele mamei, ci și telepatic, electric, de la persoana ei la copil. Ce avantaj general are deci Noua Creatură prin Spiritul Domnului care locuiește în ea, cu pacea, iubirea și bucuria lui; și ce favorizat este pruncul care e sub asemenea grijă! Vorbind din punct de vedere uman, ce mari sunt posibilitățile lui în comparație cu posibilitățile altora, în privința nobleței bărbăției și feminității; și vorbind din punctul de vedere al Cuvântului Domnului, ce mare este avantajul lui când ne amintim că copiii poporului consacrat al Domnului, asemenea părinților, sunt sub supravegherea providenței divine în privința tuturor afacerilor lor; copiii credincioșilor vin și ei sub condițiile făgăduinței că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele” lor!

Nu este greu de văzut că copiii Noilor Creaturi au o stare *îndreptățită de probă* înaintea lui Dumnezeu, în virtutea relației părinților lor cu El și cu ei. După cum neascultarea și înstrăinarea de Tatăl ceresc a lui Adam și a Evei au adus înstrăinare pentru toți urmașii lor, tot așa, reconcilierea poporului Domnului prin meritele mării ispășiri nu numai că-i aduce pe ei înapoi în armonie cu Dumnezeu, dar și copiii lor sunt socotiți îndreptății prin părinți și datorită părinților, până la un astfel de timp când copilul va avea înțelegerea și voința sa proprie. Chestiunea este însă mai complexă când un părinte este al Domnului iar celălalt este străin de El; dar apostolul ne asigură că într-un astfel de caz Domnul socotește copilul ca al Său, prin părintele care este ucenicul

Domnului. Influența părintelui credincios, a părintelui consacrat, este socotită că anulează și domină influența părintelui neconsacrat în ceea ce-l privește pe copil. Despre acest subiect apostolul spune:

„ALTMINTERI COPIII VOȘTRI AR FI NECURAȚI”
(PĂCĂTOȘI, CONDAMNAȚI)

„Soțul necredincios este sfințit prin soția credincioasă și soția necredincioasă este sfințită prin fratele (în privința subiectului în analiză, adică a urmașilor lor); altminteri, copiii voștri ar fi necurați (păcătoși sub condamnare, neîndreptățiți, fără legătură cu Dumnezeu, străini de grija și binecuvântările Lui), pe când acum (având în vedere această pregătire a harului divin) sunt sfinți (adică sub starea îndreptățirii de probă în fața lui Dumnezeu, prin care El îi poate trata, nu ca dușmani)” - 1 Cor. 7:14.

(Vol. VI pag. 531 pr. 1 - pag. 532 par.2)

După cum am notat deja*, apostolul declară că copiii celor care cred sunt socotiți împreună cu părinții ca părtași în harul divin al îndreptării — că nu sunt nesfinți, ci îndreptățiți în sens *de probă*. Această stare îndreptătită și relația ei cu grija și providența divină continuă de la naștere până la vârsta maturității; și acești copii în mod evident au în privința rugăciunii același privilegiu ca și cei îndreptățiți, primind în aceeași măsură și din bucuriile și binecuvântările care rezultă din aceasta. Din cea mai fragedă pruncie ei trebuie să fie învățați să-L privească pe Atotputernicul, pe Dumnezeu părinților lor, ca Dumnezeuul lor, și de la o vârstă timpurie să li se dea de înțeles că așa cum părintele are starea sa în fața lui Dumnezeu prin Cristos, tot așa și copilul are indirect prin părintele său starea și relația sa cu Cristos. Părintele sau părinții consacrați din fiecare cămin creștin pot ca atare să fie considerați într-un sens ca preoții casei, și în timp ce copilul poate fi în mod convenit încurajat să se roage Domnului, să nu se neglijeze lecția că familia și toate interesele și preocupările ei sunt sub supravegherea divină ca familie, datorită părintelui sau părinților consacrați, membri ai Noii Creații. Copilul să fie învățat să aștepte cu nerăbdare timpul când lărgirea minții și judecății sale îi va permite în mod convenit să facă o deplină consacrare Domnului și astfel să intre în privilegiile și bucuriile promise acestora.

(pag. 684, par. 2)

8) Cum vom fi noi atenți la interesele reciproce prin rugăciune

1 Samuel 12:13-25

Noblețea de caracter a lui Samuel ar trebui copiată de poporul Domnului în diferitele împrejurări ale vieții. Când unii, care ne sunt aproape și dragi, se obosesc în iubirea și datorie lor, ei au lipsă de simpatia și rugăciunile noastre așa cum Domnul nostru ne-a arătat, că noi trebuie să ne rugăm și să le dorim bine chiar și la dușmanii noștri, ca Domnul să-i binecuvinteze și să le deschidă mintea să poată înțelege adevărul. Astfel de experiență ar fi poate drumul spre a cunoaște înțelepciunea divină, și ar servi la aducerea lor în armonie cu Domnul și cu noi și cu toți aceia care aparțin Domnului. Profetul Samuel ne arată, că, cu toate să el a încetat de a mai fi conducătorul și judecătorul poporului său, totuși el nu a încetat de a fi învățătorul lor, pentru a-i îndruma pe căile cele bune și drepte, și anume, atâta timp cât îngrijirea Domnului îi va permite să le servească și atâta timp cât ar voi să primească ajutorul său.

Z' 03 - 218 (col. 1 par. 1)

Numeri 14:5. — Aici avem un tip în ce privește valoarea rugăciunii ca un ajutor pentru cei ce nu păcătuiesc spre moarte (1 Ioan 5:16). Acest privilegiu să-l punem în minte și în tot timpul să exercităm datorie rugăciunii în cazurile arătate mai întâi; și spre încurajarea noastră să ne amintim felul de procedură a lui Dumnezeu cu unii credincioși din vechime. De asemenea vrem să ne ferim de acele lucruri, care ar putea duce la necredincioșie față de Dumnezeu; să nu luăm o ținută rebelă față de El și să ne întoarcem în Egipt — în lume; tot așa vrem să ne ferim de lipsa de credință, care ar arăta o lipsă serioasă de apreciere a darului și a conducerii lui Dumnezeu din timpul trecut, cât și lipsă de încredere pentru viitor.

Z' 95 - 170 (col. 2 par. 2)

9. Care este legătura între credință și rugăciune?

Cereți cu credință, fără să vă îndoiiți.

Rugăciunile noastre să nu fie „repetări zadarnice”, cereri formale pe care nu le așteptăm. Noi să „cerem cu credință fără să ne îndoim” (Iacov 1:6) și orice lucruri cerem „să credem că le-am primit” pentru că orice nu este din „credință este păcat”, ipocrizie — Marcu 11:11, 24; Rom. 14:23.

Copilul lui Dumnezeu trebuie să fie, deci un elev atent la Cuvântul Tatălui său, pentru că se așteaptă să ceară ceea ce poate primi, ca bucuria lui să fie deplină și este prevenit să ceară numai acele lucruri pe care Tatăl său a arătat bunăvoința să i le dea și el poate cere cu credință sau nu poate.

Nu poate fi nici un dubiu că în această problemă a rugăciunii, ca și în alte probleme, Tatăl nostru ceresc are în plan să cultive credința în poporul Său. El ne spune că „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” și că „ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră”. Deci, numai cei care exercită credință și cer în rugăciune favorurile promise sunt într-adevăr pregătiți să le primească în conformitate cu gândirea și aranjamentul lui Dumnezeu. Acesta fiind cazul, aceasta ar trebui să fie rugăciunea poporului Domnului astăzi, ca pe vremea apostolilor: „Doamne mărește-ne credința”. Și astfel rugându-ne și lucrând pentru acest scop, fiecare ar fi din ce în ce mai mult ajutat în învingerea lumii și a influențelor ei necinstite.

Credința adevărată nu este credulitate. Credința este critică și crede numai ce este bine dovedit. Ea critică riguros și distinge clar între învățăturile oamenilor și Cuvântul dovedit al lui Dumnezeu. Dar având găsit cuvântul lui Dumnezeu acesta crede fără rezerve știind că Autorul său nu poate minți și că toate scopurile și promisiunile Sale vor fi îndeplinite.

Credința adevărată înțelege cu siguranță baza sa dând cu grijă atenție Cuvântului lui Dumnezeu și cerând în conformitate cu acel Cuvânt, aceasta are încredere în rezultate și așteaptă și se roagă și veghează perseverent și răbdător. „Privegheați și vă rugați” și „credeți că veți primi” au fost ordinele date în mod frecvent de Domnul nostru. El a spus o pildă despre un judecător nedrept care a fost mișcat de stăruința unei văduve sărace să-i facă dreptate și atunci întrebă dacă Dumnezeu, adevăratul judecător nu va auzi la timpul convenit Biserica Sa aleasă și va răzbuna cauza lor în mod drept, deși El a așteptat un timp lung — până la „timpurile” Sale „convenite”. Și am spus că El a rostit această pildă cu scopul că poporul lui Dumnezeu „trebuie să se roage neîncetat și să nu se lase” — Luca 18:1.

Oricare ar fi înclinațiile noastre naturale privitoare la hotărârea și stăruința în rugăciune, noi trebuie să ne luăm instrucțiunile din Sfânta Scriptură și biruind înclinațiile noastre naturale, ca niște „copilași”, ca „iubiți copiii” trebuie să ne conformăm părerile și purtările după îndrumarea de sus. De aceea, cu toții să ne amintim cuvintele: „cereți (în numele Meu) și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16:24). Părintele ceresc are în păstrare multe îndurări, binecuvântări și providențe pentru copiii Săi ascultători și credincioși care vor cere aceasta de la El.

Adevărat, unele din aceste cereri mult dorite, potrivite și autorizate sunt mult amânate; de exemplu, Biserica timp de mai mult de optsprezece secole s-a rugat „vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. Dumnezeu a auzit, dar încă nu a răspuns. Cu toate acestea toți care s-au rugat astfel și au dorit Împărăția Milenară au fost binecuvântați prin credința lor în acea împărăție, nu văzând-o încă așa, dar evident acum foarte aproape.

Oricum, alte cereri pentru mâncarea zilnică și pentru ajutor în ispită și eliberare dintr-un rău oarecare s-au răspuns prompt.

În această ordine de idei, remarcăm în special că privilegiul rugăciunii și orice altă favoare a lui Dumnezeu nu este acordată pentru scopuri egoiste. Un lucru care trebuie să fie dorit cum se cuvine și cerut într-un caz poate fi nepotrivit dacă este cerut din alt motiv. A dori și a cere ceva lucru bun în el însuși ca să putem fi glorificați înaintea tovarășilor noștri este o cerere rea, datorită unui motiv rău.

Dorința pentru un lucru bun, pur și simplu pentru liniște și comoditate este nepotrivită, egoistă. Apostolul se referă la un asemenea caz spunând: „Voi cereți și nu căpătați, pentru că cereși rău, ca să risipiți în plăcerile voastre — pentru scopuri vanitoase sau alte motive egoiste (Iac. 4:3). A cere ceva lucru bun, pur și simplu pentru a face un test din el, astfel să confirmăm credința noastră reprezintă o așa zisă cerere nepotrivită, pentru că nimic, numai credința deplină a promis ceva.

De altfel, planul lui Dumnezeu este că noi am umbla prin credință și nu prin vedere. Deci noi, nu numai am cere ceva neautorizat, dar așa cum noi creștem în spiritualitate, cererile noastre vor fi mai ales pentru favoruri spirituale; și chiar cerând acestea, noi ar trebui în amănunt să nu specificăm ceea ce ar veni. Și noi ar trebui să încercăm să găsim răspunsurile la rugăciunile noastre în mod natural, mai mult decât prin canale supranaturale,

deoarece metoda obișnuită a lui Dumnezeu este să folosească mijloace supranaturale numai unde mijloacele naturale sunt nepotrivite.

Îndurărilor Spiritului sfânt sunt special hotărâte să fie deschise cererilor noastre și eforturilor corespunzătoare. Tatăl vostru cerec este mai binevoitor să dea Spiritul sfânt celor care îl cer decât sunt părinții pământești să dea daruri bune (pământești) copiilor lor” (Luca 11:11).

Z ’ 96 - 162 (col. 1 par. 3 - col. 2 par. 2)

Cât de necesară este credința pentru realizarea și păstrarea moștenirii noastre prezente, pentru pregustarea binecuvântării viitoare, este arătat clar de către apostolul Iacov, care, după ce spune: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” — adaugă: „Dar, s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască; pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și aruncat de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale” (Iac. 1:5-8). Apostolul arată astfel cât de imposibil ar fi ca cineva să devină biruitor, fără să devină tare în credință. Ca atare, Scripturile învață peste tot creșterea în credință, și toți din poporul Domnului au nevoie să se roage precum s-au rugat apostolii: „Doamne, mărește-ne credința”; și astfel rugându-se, trebuie să folosească mijloacele pe care Dumnezeu le-a destinat pentru împlinirea acestei rugăciuni. Dacă rugăciunea lor va fi sinceră, ei vor folosi cu seriozitate acele mijloace — vor căuta pe Domnul în rugăciune, vor căuta să-I cunoască Cuvântul, vor căuta să i se supună, vor căuta și se vor bucura de serviciul Său, vor căuta să se îmbrace cu toate darurile Spiritului; și aceasta fiind atitudinea lor, vor avea credință puternică, asigurare deplină a credinței, și „nu vor aluneca niciodată; căci în felul acesta li se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” — la timpul potrivit (2 Pet. 1:10, 11).

(Vol. VI pag. 691, par. 2)

Rugăciunea la momentul potrivit

Rugăciunile lui Neemia au fost la momentul potrivit, adică, el a putut să aibă o binecuvântare specială de la Domnul asupra sa și a misiunii pe care el a crezut că Domnului i-ar fi plăcut să i-o dea lui prin autoritatea și cooperarea regelui Artaxerxes. Rugăciunea sa a fost: „Ah! Doamne, Te rog, urechea Ta să fie atentă la rugăciunea slujitorului Tău și la rugăciunea slujitorilor Tăi (toți adevărații israeliți) care își găsesc plăcerea să se teamă de Numele Tău! Și Te rog, binecuvintează astăzi pe slujitorul Tău și dă-i îndurare înaintea omului acestuia!” Așa cum am văzut deja monarhii acelor zile au avut autoritate absolută și dorința lor rea putea foarte ușor fi deșteptată prin orice planuri și aranjamente sau sugestii care puteau să-i lovească dușmănos în speranțele, scopurile, ambițiile și viitorul lor. Neemia s-a putut îndoii că regele ar prelua favorabil sugestia ca să-i fie permis să meargă la Ierusalim și să se străduiască să stabilească legea și ordinea acolo și să ajute rudelor sale. Regele, a putut, pe bună dreptate să privească aceasta ca o necredincioșie. Dacă el a fost un servitor credincios și și-a apreciat poziția pentru încrederea regelui și casa sa în orașul capitală de ce ar fi dorit să le părăsească pe acestea și să meargă în altă parte să restabilească o națiune și o capitală care ar fi fost competitivă în alergarea pentru puterea lumii. Regele în mânia sa ar fi putut da ordin pentru executarea sa, sau să-i arunce o sulită.

Rugăciunea lui Neemia la Domnul ca să primească îndurare în ochii lui Artaxerxes arată că el a avut credință în puterea divină. Noi adesea ne-am mirat dacă o lipsă a credinței în aceste privințe nu este o parte a unei mari părți din tulburarea poporului adevărat consacrat Domnului astăzi — a Israrelului spiritual. Noi știm că uneori ei au încercări aspre de la cei care îi urăsc, de la cei care, poate îi disprețuiesc și îi tratează nedrept și ne întrebăm în ce grad își amintesc, cum a făcut Neemia, că Dumnezeu are deplină putere să deschidă căile și mijloacele înaintea noastră, prin care noi să ne putem angaja în serviciul Său, dacă El este binevoitor să ne accepte serviciul nostru, dacă noi găsim favoare în ochii Săi, dacă rugăciunile noastre de pe buze și din inimă se ridică înaintea Sa ca o cerere acceptabilă prin Cristos.

Rugăciune și încredere în toate afacerile

Ne amin tim în legătură cu acestea o relatare spusă de către o soră la una din convenții. Ea a spus: „Soțul meu este destul de sănătos, are o fermă mare, bine înzestrată etc. și deși eu l-am servit credincioasă de-a lungul anilor, el este așa de împotrivor Adevărului și așa caută să mă oprescă în ceea ce privește Adevărul că el invidiază chiar mica sumă a abonamentului Turnului de Veghere sau prețul cărților de care am nevoie. Când am auzit despre această Convenție eu am simțit în inima mea o dorință arzătoare să merg și să mă întâlnesc cu unii

din poporul drag al Domnului și eu am pus problema în rugăciune Domnului spunându-i Lui că dacă aceasta a fost plăcerea Sa, eu m-aș bucura mult de privilegiul de a fi prezentă la Convenție, dar eu am fost dispusă să las problema în întregime Lui. Eu am simțit cumva că aceasta ar fi cu totul probabil că Domnul ar deschide drumul ca să merg și printr-un fel de cooperare eu am sugerat problema soțului meu în timp potrivit spunându-i că mie mi-ar plăcea foarte mult să fiu prezentă la Convenție. El s-a opus violent și a spus că distanța până la gara de tren este așa de mare că eu nu pot merge pe jos și că el nu-mi va permite să folosesc un cal. Eu am replicat foarte calm că eu nu am știut, dar cumva eu am simțit că Domnul va fi binevoitor să merg și va deschide totuși probabil drumul pentru mine. Eu am răspuns calm, pentru că eu am încredințat problema în întregime Domnului și am fost dispusă să aștept orice providența Sa poate să-mi dea. Eu am fost deci mai bine dispusă, cu toate că cuvintele soțului meu erau împotriva. El părea că citește așteptarea mea încrezătoare și de câteva ori s-a referit la problemă repetând că nu voi merge, că el nu-mi va permite să iau un cal, etc. Eu pur și simplu am replicat că nu știu, dar că dacă aceasta a fost voința Domnului ca să merg, El va fi în stare să deschidă drumul. Cu aproximativ zece zile înainte de Convenție, unul din cei mai buni cai ai soțului meu a fost bolnav și deși el are foarte mare succes în îngrijirea rasei sale și cu această ocazie a chemat un chirurg veterinar, calul a murit. Apoi un alt cal bun a fost bolnav și a murit, și al treilea cal a fost bolnav. Soțul meu a început să-și dea seama că aceasta poate fi mâna Domnului în afacerile sale și evident a asociat pierderile sale cu declarația sa că eu nu pot folosi un cal ca să merg la Convenție. El a reluat problema despre Convenție dând să se înțeleagă într-un fel foarte blând o posibilitate să anuleze decizia sa anterioară. Răspunsul meu liniștit a fost la fel, că poate Domnul va deschide drumul. Al treilea cal a murit și soțul meu a venit la mine și mi-a spus: «tu poți să mergi la Convenție»”.

Noi umblăm prin credință nu prin vedere

Relatând aceste împrejurări noi nu dorim să dăm sugestia că s-ar comporta astfel în fiecare caz. Trebuie să ne amintim că o parte a lecției noastre ca urmași ai Domnului este că noi trebuie să învățăm să umblăm în urmele pașilor lui Isus cu încredere — prin credință și nu prin vedere; că noi trebuie să învățăm îndurare răbdătoare și astfel să dezvoltăm din ce în ce mai mult toate roadele și harurile spiritului iubirii. Scopul nostru ca să ne referim la acest caz în armonie cu acelea ale rugăciunii lui Neemia, adică, că Dumnezeu este capabil să conducă toate afacerile noastre pământești și că o parte a lecției noastre este să învățăm să ne încredem în El. El nu va permite să fim ispitiți mai mult decât suntem în stare, ci cu ispita va pregăti o cale de scăpare. El, într-adevăr permite să fim încercați ca și aurul în cuptor, dar așa cum aurul nu este lăsat să se piardă în cuptor, așa Domnul nu va permite să primim rele sub nici o condiție atâta timp cât noi suntem încrezători în El. Toate lucrurile trebuie să lucreze împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său.

Așa cum rugăciunea lui Neemia a fost amânată pentru răspuns patru luni și nici o ușă a ocaziei nu s-a părut să i se ofere ca să aducă problema în atenția Împăratului, așa este și cu noi — îndurarea răbdătoare și credința pot fi printre lecțiile pe care Domnul dorește ca noi să le învățăm prin întârzierea răspunsului la cererile noastre. De asemenea, fără îndoială, că patru luni de amânare au fost folosite de către Domnul în o pregătire mai mare sau mai mică a împăratului pentru colaborarea în ceea ce privea cererea lui Neemia. Și așa este și cu noi, poate că în timp ce noi ne rugăm, Domnul nostru, nu numai ne pregătește pentru binecuvântarea și ocazia fericită și privilegiul pe care-l dorim, dar, de asemenea pregătește împrejurările și condițiile care ne vor aduce acele ocazii și privilegiile în forma cea mai bună. Deci să ne liniștim inima și să folosim lecțiile cuvintelor Învățătorului nostru: „trebuie să ne rugăm neîncetat și să nu ne lăsăm” - Luca 18:1

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui drept” spune versetul nostru de aur. Rugăciunile celor nedrepti, noi înțelegem, nu folosesc la nimic; și în legătură cu aceasta ne amintim că „nu este drept, nici unul măcar” și că toată dreptatea pe care o avem sau care ne permite să ne prezentăm, noi înșine înaintea Tatălui sau care ne garantează că vom fi ascultați este dreptatea lui Cristos acordată nouă — meritul sacrificiului Său acoperă toate petele. Să ne amintim, de asemenea că rugăciunea fierbinte este una eficace — acea rugăciune este serioasă, din inimă și nu numai de pe buze. De aceea, abnegația, postul și rugăciunea vor fi asociate în mințile noastre și în acțiunile noastre vom fi așa de serioși, vom dori așa de arzător lucrurile pe care le cerem și vom fi așa de încrezători că ele sunt voința Domnului și garantate de promisiunile Cuvântului Său că nu vom lăsa și vom aștepta îndurările astfel pregătite de Domnul pentru noi să le primim.

Ar fi mai degrabă periculos, să gândim pentru cineva dintre „noile creații” să ceară binecuvântări vremelnice, „fiindcă pe toate acestea, păgânii le caută”. (Matei 6:32). Ei caută acele lucruri pentru că ei nu știu să le aprecieze pe cele mai înalte și mai bune, lucrurile spirituale. Israelii spirituali sunt îndemnați de Domnul să aprecieze îmbrăcămintea spirituală, mâncarea spirituală, bogățiile cerești pe care molia și rugina nu le pot strica și să le caute pe acestea.

Învățătorul ne spune că noi trebuie să cerem fără grijă ceea ce putem fi siguri că Tatăl cerească va fi foarte binevoitor să ne dea, deși El are îndelungă răbdare cu noi, deși El ne dă aceasta treptat și poate nu așa de rapid și așa de direct cum cerem. Cuvintele Sale sunt: „Dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune (daruri pământești) copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duh Sfânt celor care i-L cer”. Spiritul sfânt este spiritul iubirii — pentru Dumnezeu și pentru om. Acesta nu ne poate fi dat în condițiile prezente decât treptat, așa cum egoismul vechi, spiritul rău este înlăturat din inimile noastre. Acestea deci, trebuie să fie continuu rugăciunile noastre până la sfârșitul călătoriei vieții, ca să putem fi umpluți cu spiritul Domnului și rugându-ne astfel înseamnă că noi vom lucra zi de zi și că Domnul ne va binecuvânta continuu dându-ne roadele spiritului în inimile noastre și în viețile noastre din ce în ce mai mult, dându-ne bucuria și pacea Sa.

(Z' 05 - 345 (col. 1 par. 2 și col. 2)

9. Ce relație există între rugăciune și mulțumire?

Se poate ridica întrebarea; oare de ce nu ne dă Dumnezeu lucrurile de care avem nevoie fără să ne rugăm pentru ele și să cerem promisiunile Lui. Fără îndoială, pentru că mai întâi trebuie să ajungem la o stare de inimă potrivită, că să putem primi favorurile Sale și să avem folos de ele. Chiar dacă este așa, putem fi siguri că nici acum nu apreciem suficient îngrijirea divină acordată nouă până acum. Ba este posibil ca nici în atitudinea de rugăciune și mulțumire noi să nu discernem nici măcar jumătate din motivele de recunoștință așa cum suntem cunoscuți. Aceasta este la fel cu foamea naturală. Afară de cazul când am fi fost făcuți așa ca rozătoarele, chiar dacă am mâncat mai mult și cu aceeași regularitate.

Dacă avem spiritul bucuriei și încrederii în Domnul descrise mai înainte și facem din toate acestea cererile noastre în timp ce suntem în stare să discernem în armonie cu promisiunea Sa și *acceptăm cu recunoștință și mulțumire orice providența Sa ne poate trimite* atunci apostolul ne asigură: „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”. Gândul aici este diferit. Aici nu este vorba despre pacea noastră. Noi prin natură suntem mai mult sau mai puțin indispuși la pace, neliniștiți, fără încredere, înspăimântați, dar urmând drumul descris mai sus învățăm să ne încredem în Dumnezeu în toate afacerile noastre și aceasta este pacea lui Dumnezeu — acea pace care coboară asupra noastră din înțelegerea puterii și bunătății lui Dumnezeu și a bunăvoinței Sale de a ne ține cu mâna Lui dreaptă ca pe copiii ai Săi. Această pace este ca o santinelă care păzește într-una ca să îndepărteze orice gând potrivnic sau îngrijorător și orice frică. Ea apără mintea creștinului astfel că el să-și păstreze în inimă pacea, prietenia și comuniunea cu Domnul; păzește mintea și facultățile lui de gândire — învățându-l și asigurându-l cu privire la puterea, înțelepciunea și iubirea divină. Dar aceasta nu-l asigură despre nimic în ce privește perfecțiunea sau demnitatea acceptării înaintea lui Dumnezeu. Această pace personală ne asigură numai de starea noastră în favoarea divină prin *Isus Cristos* — prin demnitatea Sa, prin sacrificiul Său, prin ajutorul Său.

Z' 03 - 8(col. 1 par. 2, 3)

Deja ne-am referit la necesitatea rugăciunii, a implorării menționată de apostol. Acum observăm că cei care trăiesc în strânsă legătură cu Domnul vor fi așa de recunoscători pentru favorurile și binecuvântările de care s-a bucurat deja că nu vor simți să ceară, de asemenea, mai mari binecuvântări, ci mai degrabă să dea mulțumiri cu o înțelegere că ei au primit deja nu numai mai mult decât au meritat din mâna Domnului, ci mai mult decât ar fi putut cere sau gândi. Și cum deja au primit este numai o pregustare a binecuvântărilor promise care vor veni.

Z' 04 - 24 (col. 1 par. 1)

Geneza 32:1-32. — Iacov a avut obiceiul să arate descoperirile mai însemnate ale providenței divine într-un mod mai însemnat. Așa de pildă locul, unde el s-a luptat cu îngerul, l-a numit „Peniel”, în amintirea că i s-a dat privilegiul să vadă fața Domnului în persoana îngerului și să primească binecuvântarea din această întâmplare, adică lumina darului și favoarei Sale. Această întâmplare e de mare folos și pentru Israelii spirituali, dacă ei își înseamnă în mod deosebit toate darurile ce le-au primit de la Domnul. Mulți se simt săraci în ce privește

favoarea și binecuvântarea Domnului, aceasta numai pentru că nu l-au gravat destul în inima lor la timpul când l-au primit. În vasele noastre de lut, slabe și crăpate, se pierde foarte repede favoarea divină concepută în ele; numai în cazul când a fost bine gravată pe tabla memoriei noastre și atunci din timp în timp să se îmbospăteze memoria, poate să se păstreze acest dar și favoare. Fără îndoială, Betel-urile și Peniel-urile noastre ar fi mai multe dacă totdeauna, când suntem binecuvântați, am pune câte o piatră de amintire în memoria noastră și ca mulțumire și am face un vot sau am încheia un legământ deosebit cu Domnul în schimb pentru îndurările Sale. În fiecare zi, cu atât mai multe motive vom avea de a-i mulțumi și cu atât mai repede se va înmulți credința și bucuria noastră în Domnul cât și iubirea noastră față de El.

Z' 01 - 271 (Col. 1 par. 3)

10. Ce secret zace într-o zi fericită?

Noi nu credem că prin cuvintele: „rugați-vă neîncetat”, apostolul a vrut să zică, că poporul Domnului să stea într-una pe genunchi, ci el a înțeles ca inima totdeauna să fie într-o stare de rugăciune. Internul nostru sau mai bine zis spiritul nostru, ar trebui ca în tot timpul să privească la Domnul după conducerea Sa, în toate împrejurările vieții noastre, și să căutăm ca în toate lucrurile ce le facem să ne bucurăm de aprobarea divină. Acest cuget de continuă comuniune cu Domnul, priveghind neîncetat, ca nici un nor de întunecime să nu se ridice și să ascundă fața iubitului nostru Tată Ceresc de noi și să ne răpească binecuvântarea Sa, arată adevărata stare a creștinului înaintat. Pentru un astfel de creștin fiecare zi și fiecare ceas e timp de comuniune cu Domnul. Dacă în această comuniune se amestecă tulburări casnice sau alte grijuri, atunci e o dovadă, că noi suntem prea legați de afacerile acestei vieți, și că trebuie să ne punem toate silințele pentru a îndrepta această greșală. Aceasta se poate face prin aceea, că nu ne angajăm la atâtea lucruri care să ne răpească tot timpul, ci ne luăm numai atâta răspundere asupra noastră cât suntem în stare a o îndeplini, ca să ne mai rămână timp și pentru comuniune cu Domnul, sau, dacă aceasta nu este posibil, atunci să se țină o contra cumpănă, adică să se pună o mai mare seriozitate și o mai mare râvnă la întoarcerea inimilor noastre către Domnul, pentru a fi conduse și cărmuite de El.

„Ca apa rece pentru un suflet obosit, așa este o veste bună venită dintr-o țară depărtată.” — Proverbele 25:25.

Bun este Iehova pentru cei ce-L așteaptă, pentru sufletul ce-l caută. Bine este a spera și a aștepta în liniște mântuirea lui Iehova.

„Este bine pentru om să poarte jugul în tinerețea lui. Să stea singur și să tacă, pentru că El i l-a pus pe gât . . . să dea obrazul celui care-l lovește și să se sature de batjocură. Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna; ci, când mâhnește pe cineva, Se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare”. — Plângerile 3:27,28,30-32.

„Prin dragoste și adevăr se ispășește nelegiuirea și prin frica de Domnul se abate de la rău”. — Proverbele 16:6.

„Un răspuns blând potolește mânia, dar un cuvânt aspru aprinde mânia.” — Proverbele 15:1.

„Buza care spune adevărul este întărită pe vecie, dar limba mincinoasă nu este decât pentru o clipă.” — Proverbele 12:19.